

De column Laevemaekers gaat altijd over anderen. Nooit over u. Tenzij u het idee heeft dat het misschien wél over u zou kunnen gaan, maar dan berust dat louter op toeval. En op uw vermogen om u te kunnen verplaatsen in anderen. Maar dat is niet aan iedereen gegeven. Misschien ook wel niet aan u. Daarom gaat het altijd over anderen. Nooit over u. Of toch wel?

Als ze eens wisten...

Mijn naam kreeg ik bij mijn geboorte.

De wereld lag open en mijn ouders voorzagen grootse dingen. Maar eigenlijk is het toen al begonnen. Vanaf dat moment was mijn leven bepaald. En niemand die daar wat aan heeft kunnen doen. Denk ik echt. Ook al hoor ik van anderen dat ik dat zo niet moet zien. Maar toch. Uiteindelijk kan ik het alleen mezelf verwijten. Toch? Natuurlijk was niet alles in mijn voordeel. De ellende was dat ik er zo makkelijk in mee ging. Was het ruggegraat? Aanleg? De nature-or-nurture-discussie, dat soort dingen? Ik weet het niet. Het maakt ook niet meer uit.

Mijn ouders kregen nog drie kinderen.

Gelukkig is het daar veel beter mee gegaan. Denk ik. Ik heb ze helaas al jaren niet gesproken. Toen ik vast zat is het contact verbroken. Maar niet met mijn moeder. De lieverd. Als ik ergens spijt van heb, dan is het wel het verdriet dat ik mijn ouders heb aangedaan. Maar dat zag ik toen niet. Ik was veel te druk

met alle dingen waar zij me juist voor wilden behoeden. Als ze nog zouden leven, hoe zouden ze dan nu naar me kijken? Zouden ze zien dat er toch nog iets van me terecht gekomen is? Zou mijn vader eindelijk de zoon zien die hij altijd al had willen hebben? Mijn moeder haar kind, dat ze ondanks alles steeds maar bleef steunen? Of zou de politiemann nog steeds de junk zien? De hulpverlener de cliënt? De leerlingen van vanochtend de ex-verslaafde en ervaringsdeskundige? Als ze eens wisten...

Leo Laevemaeker

LAEVE MAEKERS